

JÓZSEFVÁROSI HARANGSZÓ

2016. július 10

A hét szentje: NURSIAI SZENT BENEDEK

480-ban született a középítáliei, umbriai Nursziában (ma Norcia). Előkelő származású, Rómában elsőrendű nevelésben részesült. A gót megszállás alatt Rómában tanult, keresztény lelke nem tudott megbékélni a világ kísértéseivel. Már 14 évesen elhatározta, hogy elhagyja a világot, ezt csak dajkájával közölte. Előbb egy falusi plébánián Enfidében (ma Affile) élt, de innen is tovább menekült. A szabin hegyek közt, Subiaco vidékén, az Anio folyó völgyében vette fel a remeteöltönyt, itt telepedett meg egy barlangban. 3 évi magány után pásztorok találtak rá, és vitték hírét az emberek közé. Ezután már sokan zárandokoltak hozzá. Ez a hírnév a világ kísértését is jelentette számára. A vicovarói szerzetesek előjárójukká választották, de nem akarták őszintén megkomolyítani életüket, sőt még a megmérgezésére is kísérletet tettek, emiatt visszatért barlangjába, Subiacoba. Egyre több remete vette körül, ezeknek egymásután épített kolostort. Ezekben igazi szerzetes családi élet folyt, ő legszívesebben a kezdők nevelésével foglalkozott. 35 éves remeteségét egy féltékeny pap áskálódása miatt szakította meg, elvándorolt délre, és a Monte Cassino hegyen 529-ben megalapította a bencés rend anyaházát. Templomot és kolostort épített, sok szegényt támogatott, sokakat megtérített, megírta Reguláját, mely ma is a nyugati szerzetesség alapszabálya. Meghalt 547. március 21-én, (más forrás szerint 543-ban). Azóta követői, a bencések Európát megtérítették, műveltségre tanították, ma is a társadalom legkiválóbb tagjait nevelik. A 8. századtól július 11-én emlékeznek meg róla. VI. Pál pápa 1964. október 24-én Európa fővédőszenntjévé nyilvánította.

KEDVES HÍVEK! KEDVES FIATALOK, GYEREKEK!

A Főegyházmegye minden plébániáján évente kétszer van szentségimádási nap, amikor az érintett egyházközség az egész főegyházmegye nevében imádkozik a kitett Oltáriszentség előtt. A mi templomunkban **július 10-én (v)** lesz egész napos szentségimádás. A 2020-ban Budapesten megrendezendő 52. Eucharisztikus Világkongresszusra való felkészülésre is gondolva elindult egy „szentségimádási staféta”. Miből áll ez a „staféta”? Megfogalmaztak egy imádságot, melyet a szentségimádási napon elhelyezünk a templom belsejében. Az imalapot annyi példányban sokszorosítottuk, ahány plébániája van a főegyházmegyének. Minden imalapon fel lesz tüntetve egy plébánia neve és címe. Aki reggel 8 óra és este 8 óra között betér a templomba, húz egy imalapot és imádkozik azért a plébániáért (annak papjáért és híveit), amelynek a neve olvasható a lapon. Ezután az imalapot aláírja és bedobja egy gyűjtő dobozba. Az így összegyűlt imalapokat továbbítjuk a megfelelő plébániákra, abban bízva, hogy a saját szentségimádási napjukon ők is továbbadják a „szentségimádási stafétát”. Buzdítok mindenkit – gyereket, fiatal és felnőttet – az imádságban való szolidaritásra. Erősítse összetartozásunkat és szeretetünket az Oltáriszentség imádása. Éljük meg minél többen, hogy az Oltáriszentség valóban az egység jele és a szeretet köteléke.

MA

LÁTOGATÁS NÁZÁRETBE

Idén megint Visnyeszéplakra látogattunk el nyári táborunk alkalmával. Nem először jöttünk el ide, ebbe a Zselic szívében megbúvó kis faluba. Most mégis különlegesek voltak az itt töltött napok. Annak a Szent Családnak a tagjait szerettük volna követni és szemlélni a tábor napjaiban, akik valamikor Názáret csöndjében éltek, munkálkodtak és imádkoztak. Ezért ebben a táborban különös fontosságot kapott Szent József, Szűz Mária

és Jézus példáján az alázatos csendes munka és az imádság. Imádságos életünkről Ágoston atya gondoskodott, reggel zsolozsmával és misével kezdődött a napunk, majd napközben rózsafüzérrel folytatódott, és este zsolozsmával zárult gazdag lelki életünk. Két paraszt családnál munkálkodtunk a tábor ideje alatt. Lovas szekérrel mentünk a földekre dolgozni. A forró napon kaszáltunk és gyomláltunk, meggyet szedtünk és kerítés oszlopokat állítottunk. Természetesen minden napnak megvolt a játékkal töltött ideje is. Vasárnapra úgy éreztük, hogy ez idő alatt mi is beletekinthettünk abba, hogyan verejtékezhetett a tűző napon, kétkezi munka mellett az, Aki a 30 rejtett názáreti év alatt a Világ megváltására készült szülei engedelmisségében, békében, csöndben és derűvel, mindig Atyjának jelenlétében.

Harmadik Világ Szegényeinek Szolgáti

„PRÓBÁLJUK MEG JÉZUS KRISZTUST UTÁNOZNI”

Cserhádi Ferenc püspök előadása az irgalmasság évében

A templomunkban mutatott be szentmisét Cserhádi Ferenc, a külföldi magyarok lelkipásztori ellátásával megbízott esztergom-budapesti segédpüspök június 27-én, Szent László ünnepén, majd „Irgalmasság egy püspök életében és szolgálatában” címmel tartott előadást.

Szentbeszédében Cserhádi püspök Szent László király alakját méltatta, hangsúlyozva: a lovagkirály magyar népünk példaképe, akire mindig és mindenütt felnézhetünk. A róla szóló krónikák és legendák azt tanúsítják, hogy jóságos, szelíd, lovagias és szent uralkodó volt, aki vigasztalta a bajbajutottakat, fölemelte az elesetteket, segítette a szegényeket és a rászorulókat. Az ország népe csak kegyes királyként emlegette.

A püspök kiemelte, hogy Szent László egyik legszebb jellemvonása a megbocsátás volt: az ellene lázadó Salamont nem büntette meg a kor szokása szerint, csak fogságba vetette egy időre, és szüntelenül imádkozott érte, hogy „térjen meg Isten törvényéhez”. Prédikációjában Cserhádi Ferenc elsősorban nem a nagy királyra emlékezett, „hanem arra a derék keresztény emberre, aki öntudatos, felnőtt keresztény életet élt, szolgált Istent, egyházunkat és népünket”.

Keresztény lovagias jellemét Szent László a harcok idején, az ellenséggel szemben is megőrizte, és mindig készen állt az irgalomra, a megbocsátásra. Üzenete és életpéldája ma is időszerű, ugyanis egyszerre volt „íz-ig-vérig” magyar és keresztény. Hozzá hasonlóan mi is kapcsoljuk össze életünkben a magyar ügyet Isten ügyével, úgy, ahogy ő tette, hiszen a magyar hagyományok őrzése és a keresztény értékek ápolása ma is éppúgy összetartozik, mint egykor. Ősi magyarságunk sántít, ha hiányzik belőle őseink keresztény hitének buzgó gyakorlása – hangsúlyozta Cserhádi püspök, majd hozzátette, számunkra a kereszténység közkinccs, nemzeti önazonosságunk meghatározó eleme és féltett kincse, amelyet szüntelenül ápolnunk kell.

Ezért amikor Szent Lászlót tiszteljük, „akkor egyben Szent László örökösei és örökségének őrzői és ápolói is vagyunk, ami azt jelenti, hogy hozzá hasonlóan igazi jellemes keresztény életre törekszünk, ápoljuk az őseinktől kapott szent értékeket és az igazi lovagias jelleget – fogalmazott a püspök. – Ma már nem az idegen, hódító és betolakodó népek ellen kell kardot ragadnunk, amint azt Szent László tette, hanem sokkal inkább az emberre ártalmas és hamis ideológiák, a hamis hiedelmek és rossz szokások ellen, a hitetlenség, a vallási közömbösség, a szeretetlenség és a durvaság támadásai ellen, „ennek a sötét világnak kormányzói és az égi magasságoknak szellemei ellen”, amint ezt Szent Pál apostol mondja, és hozzáfűzi: „Ezért öltösetek fel az Istennek teljes fegyverzetét, hogy a gonosz napon ellenállhassatok, és mindent legyőzve megtarthassátok állásaitokat” (Ef 6,12–13).

A szentmise után megtartott előadásban, mely az irgalmasság évi előadás-sorozatának része volt, Cserhádi Ferenc arra hívta

fel a figyelmet, hogy az irgalmasság szentévének meghirdetésével Ferenc pápa azt szeretné elérni, hogy minél több ember ismerje meg Isten irgalmas, szerető szívét, ahogy ezt a Szentatya megfogalmazta: „az evangélium dobogó szívét”. Ez alapvető feltétele a lelki megújulásnak. Ehhez szükséges, hogy Jézus Krisztus irgalmas szeretete gyűjtson szikrát a szívünkben.

A püspök emlékeztetett: Isten irgalma már az Ószövetségben is sokszor megmutatkozik választott népe iránt, majd az Újszövetségben, az evangéliumokban Jézus Krisztusban megtestesül. A keresztség és az evangélium Isten szeretetének a jele. Nem elég megismerni ezt a szeretetet, a mindennapokban megmutatkozó jóság, irgalom a fokmérője annak, hogy mennyire vagyunk Isten gyermekei.

Krisztus vállalta a mi sorsunkat, és példát mutatott nekünk abban, hogy mit jelent a gyakorlatban az irgalmas szív. Meggyógyította a bénát, a vakot, feltámasztotta a naimi ifjút, az özvegyasszony fiát, megszaportotta a pusztában a kenyeret – folytatta Cserháti Ferenc. – Amikor pedig távozik a földi életből, saját magát kínálja fel nekünk a kenyér és a bor színében, az Eucharisztia megalapításával. Mindezt irgalmas szeretetből tette. Jézus Krisztus maga az evangélium, és hogy mi mennyire tartozunk hozzá, az annak függvénye, hogy mennyire tudjuk őt követni az irgalomban és a szeretetben a mindennapi cselekedeteinkben.

Mi köze mindehhez a külföldön élő magyar papoknak, magyaroknak? – tette fel a kérdést ezt követően a külföldi magyarok lelkipásztori ellátásával megbízott püspök. Elmondta, olyan emberek ők, akik rákényszerültek arra, hogy elhagyják hazájukat, és közéjük tartoznak mindazok, akik magyarnak vallják magukat, még ha nem is tudnak már magyarul. Cserháti Ferenc felhívta a figyelmet az emigráns magyarok mellett álló papok szerepére is. Felidézte: ők voltak azok, akik segítettek a bajbajutottakon, karitászcsoportokat hoztak létre, járták a menekülttáborokat, szeretetsomagokat állítottak össze, iskolákat szerveztek a menekültek gyerekeinek nevelésére, oktatására. Emberbaráti és hazafias szeretetből gyakorolták az irgalmat, a Vatikán támogatásával.

Cserháti püspök Mindszenty József bíboros életét is felidézte, aki Magyarországról való kényszerű távozását követően, 1972-től kezdve 1975-ben bekövetkezett haláláig rendszeresen fölkereste a külföldi magyarokat – a „hulló faleveleket”, ahogyan ő nevezte őket –, hogy reményt és vigaszt vigyen nekik.

Cserháti Ferenc, aki 2006 óta tölti be a külföldi magyarok lelkipásztori ellátásával megbízott püspöki tisztséget, elmondta még, hogy jelenleg 4 kontinensen, összesen 16 országban 117 pap hirdeti az evangéliumot a külföldi magyaroknak. Az egyházközségek száma 67, közülük 24 a létéért küzd. 15 magyar plébániát nem magyar lelkipásztor vezet. A plébániákon 68 dolgoznak elsődlegesen (közösségben), további 39 személy pedig besegít. 23 pap dolgozik küldetésben külföldön Magyarországról, 27 lelkipásztor pedig hazatért a külföldi kiküldetéséből. Valamennyien a hitet, a reményt adják tovább a hiveknek, gyakorolják az irgalmasságot.

Végezetül a püspök hangsúlyozta, az irgalmasság, a szeretet és a jóság nem elvont szavak, hanem a tettekben nyilvánulnak meg. A mi feladatunk, hogy próbáljuk meg Jézus Krisztust utánozni. Az, hogy mennyivel lesz jobb és testvériesebb a világ, attól függ, mennyire sikerül ezt megvalósítanunk. *Magyar Kurír*